

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka ve věci

žalobce: **Egeria, z.s.**
sídlem Obchodní 1324, Otrokovice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti: **1. EUROVIA CS, a.s., odštěpný závod oblast Morava**
sídlem Vídeňská 104, Brno
2. E.On Distribuce, a.s.
sídlem F.A. Gerstnera 2151, České Budějovice
3. Česká telekomunikační infrastruktura a.s.
sídlem Olšanská 2681, Praha
4. Zlínský kraj
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 16.2.2016, č.j. KUZZL 13459/2016, sp. zn. KUSP 68550/2015 ÚP-So,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2016, č.j. KUZZL 13459/2016, sp. zn. KUSP 68550/2015 ÚP-So, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2016, č.j. KUZL 13459/2016, sp. zn. KUSP 68550/2015 ÚP-So, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Městského úřadu Holešov, odboru výstavby, rozvoje a životního prostředí, oddělení stavebního řádu (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 7.10.2015, č.j. HOL-21407/2015/SÚ/RS, o tom, že podle § 129 odst. 2 v návaznosti na § 85 odst. 2 a § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), žalobce není účastníkem řízení o dodatečném povolení terénních úprav „Strategická průmyslová zóna Holešov - dočasná deponie zeminy a násypových materiálů“ na pozemcích parc. č. 2760/1 a 2757 v k.ú. Holešov a parc. č. 147/1 v k.ú. Zahnašovice.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že v daném případě nebyl žalovaným zjištěn stav věci, o kterém by nebylo důvodných pochybností, dle § 3 správního řádu, a nebyly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu.
3. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil jeho námitku, že deponie zeminy a násypových materiálů má být použita pro realizaci silnice R49. Žalobce uvádí, že z textu nájemní smlouvy uzavřené mezi stavebníkem a Zlínským krajem vyplývá, že deponie má sloužit k výstavbě silnice R49. Žalobce z uvedeného dovozuje, že řízení o dodatečném povolení terénních úprav je tzv. navazujícím řízením ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“). Žalovaný podle žalobce nesprávně vyložil podmínku č. 14 stanoviska EIA ze dne 6.12.2001 ke stavbě silnice R49, a to tak, že až v budoucnu se bude rozhodovat o tom, zda zajištění potřebného množství násypové zeminy je nutné posuzovat podle zákona č. 100/2001 Sb. či nikoli. Podle žalobce je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné, neboť žalovaný zastává názor, že žalobce není účastníkem řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., a v rozporu s tím předpokládá, že vztah k tomuto záměru se bude řešit až v neupřesněné budoucnosti.
4. Žalobce dále namítá, že vyjádření Městského úřadu Holešov, odboru výstavby, rozvoje a životního prostředí, oddělení životního prostředí, ze dne 10.6.2015, č.j. HOL-12632/2015/ŽP/PP, sp. zn. 2777/2015/ŽP/PP (dále jen „vyjádření MěÚ Holešov“), je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje žádné odůvodnění, a je i nepravdivé, neboť dotčené pozemky se nacházejí na trvalých travních porostech, kde je záměr rozlehlé deponie zeminy cizorodým, nežádoucím prvkem. Záměrem tudíž podle žalobce může být dotčen krajinný ráz ve smyslu § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“). Pokud by tedy žalobci nenáleželo právo účasti podle §

9c odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., jak tvrdí žalovaný, pak by mu mělo náležet účastenství ve smyslu § 70 zákona č. 114/1992 Sb.

5. Žalobce v odvolání namítal, že na dotčených pozemcích zaznamenal výskyt čmeláků, křečků polních, koroptví polních, křepelek polních, kavek obecných, motáka pochopa, kalouse pustovky a kolihy velké a část těchto živočichů fotograficky doložil, přičemž žalovaný tuto námitku zamítl s odkazem na stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „stanovisko AOPK“). Žalobce v této souvislosti namítá, že stanovisko AOPK není vyjádřením příslušného úřadu, neboť správním orgánem odpovědným za ochranu zvláště chráněných druhů je krajský úřad, jak vyplývá z § 77a odst. 5 písm. h) zákona č. 114/1992 Sb. Jelikož si žalovaný neopatřil k posouzení důležité otázky vyjádření odboru životního prostředí a zemědělství krajského úřadu, rozhodoval bez relevantních podkladů.
6. Žalobce dále namítá, že stanovisko AOPK se vyjadřuje k výskytu zvláště chráněných druhů živočichů, přičemž vychází pouze z prověření nálezové databáze a jednoho terénního šetření provedeného dne 4.12.2015, kdy tento termín i sama AOPK považuje za nevhodný k prověření výskytu většiny živočichů. Jedna terénní kontrola v prosinci a prověření nálezové databáze nejsou dostatečné; v prosinci je velká část živočichů neaktivní, případně se nachází mimo oblast rozmnožování. Databáze AOPK výskyt živočichů podle žalobce nemůže vyloučit, pokud jde o živočichy hibernující, nebo tažné, zdržující se v prosinci mimo hnízdiště. Podle žalobce nálezová databáze AOPK neposkytuje důkazy o neexistenci živočichů na určité lokalitě. Stanovisko AOPK se nezabývá otázkou existence biotopů namítaných druhů a nijak se též nevypořádalo s fotografiemi, které žalobce přiložil jako důkaz v rámci odvolání. Žalobce má dále stanovisko AOPK je nelogické a bagatelizující. Žalobce zdůrazňuje, že pokud může být dotčen zájem na ochraně zvláště chráněných druhů, je třeba přistoupit k jejich ochraně a je třeba uznat, že příslušné spolky mají nárok na účast v řízeních, kde mohou být tyto zájmy dotčeny. Žalobce tak měl být účastníkem řízení podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb., jelikož záměrem mohou být dotčeny zájmy ochrany zvláště chráněných druhů živočichů.
7. Svoji argumentaci žalobce rozhojnil v podané replice. Nad rámec výše uvedeného uvedl, že o vyhotovení stanoviska AOPK nebylo rozhodnuto usnesením, jak vyžaduje § 56 správního řádu, přičemž žalovaný požadoval odborné stanovisko, nikoli závazné stanovisko. Z výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení napadeného i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný uvádí, že v daném případě nelze žalobce považovat ani za účastníka řízení coby osobu, o níž tak stanoví zvláštní právní předpis, jímž by mohl být zákon č. 114/1992 Sb.; i toto účastenství je možné za podmínky, že stavebním povolením mohou být dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů.
9. K námitce možného dotčení krajinného rázu žalovaný uvádí, že pozemky se nacházejí v Průmyslové zóně Holešov, která byla vybudována v místech bývalého mezinárodního letiště. Terénní úpravy jsou v souladu s územním plánem města Holešov (změna č. 5, schválená zastupitelstvem města Holešov dne 24.2.2005, a dále změna č. 8, schválená dne 20.4.2006) a také s územním plánem Zahnašovice (změna č. 1, schválená zastupitelstvem

obce Zahnašovice dne 7.3.2015), kterými bylo vymezeno území průmyslové zóny. Soulad stavby s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem byl pak podle žalovaného prokázán předloženým kladným koordinovaným závazným stanoviskem k dodatečnému povolení předmětné stavby, kde se vyjadřoval dotčený správní orgán (vyjádření ze dne 3.6.2015, č.j. HOL-10410/2015/KZS, příloha č. 1) z hlediska vodohospodářských zájmů a odpadového hospodářství, a dále ve vyjádření MěÚ Holešov.

10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Podstatou sporu v dané věci je, zda byly naplněny podmínky pro přiznání účastnictví žalobci v řízení o dodatečném povolení stavby deponie zeminy. Ke kritériím rozhodování o účastnictví je nutné předeslat též ústavněprávní východisko, podle něhož k tomu, aby měl určitý subjekt postavení účastníka řízení, postačí pouhý (hmotněprávní) předpoklad existence jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností, o kterém bude teprve jednáno (*„jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny“*), nebo dokonce tvrzení, *„že může být takovým rozhodnutím na svých právech [...] přímo dotčen, a to do doby než se prokáže opak“* (nálezn Ústavního soudu ze dne 30.10.2001, ve věci sp. zn. I. ÚS 600/99). Správní orgán má osobě tvrdící účastnictví toto postavení přiznat, ledaže se prokáže opak. Takové tvrzení musí být vyvráceno a podloženo silou procesního rozhodnutí. Je to správní orgán, který nese důkazní břemeno k závěru, že dotýčný účastníkem řízení není.
14. Žalobce předně namítá, že na předmětný záměr dopadá zákon č. 100/2001 Sb., stejně jako stanovisko EIA ze dne 6.12.2001, vydané na záměr silnice R49.
15. Podle § 9c odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. se může účastníkem navazujícího řízení stát tzv. dotčená veřejnost. Dle § 3 písm. i) zákona č. 100/2001 Sb. je dotčenou veřejností zkráceně právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informací o navazujícím řízení nebo jí svými podpisy podporuje nejméně 200 osob. Podle § 3 písm. g) zákona č. 100/2001 Sb. se navazujícím řízením rozumí takové řízení, ve kterém se vydává rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které povoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného podle tohoto zákona.
16. Žalobce na základě obsahu stanov obsažených ve správním spisu je dotčenou veřejností ve smyslu citovaných ustanovení. Žalovaný mu nepřiznal v řízení účastnictví s poukazem na to, že se nejedná o navazující řízení dle výše zmíněné definice, s čímž se zdejší soud ztotožňuje, neboť „původ“ zeminy je na rozdíl od charakteru místa jejího uložení pro posouzení otázky, zda se v daném případě jedná o navazující řízení ve smyslu § 3 písm. g)

zákona č. 100/2001 Sb., nerozhodný. Prakticky totožnou námitkou se zdejší soud zabýval v případě přezkumu správních rozhodnutí ve věci dodatečného povolení terénních úprav stavby „Zařízení staveniště pro R49 Hulín – Fryšták, deponie zeminy (terénní úpravy)“ na pozemku stavební parc. č. 7/1, 7/2, pozemková parcela č. 309/3, 309/6 v k.ú. Třebětice (rozsudek ze dne 6.4.2018, č.j. 29 A 50/2016-79), a konstatoval, že i v případě, že by záměr v podobě dočasné deponie zeminy souvisel s realizací stavby silnice R49 (pro kterou bylo zpracováno stanovisko EIA z roku 2001), jedná se o samostatný záměr, v rámci kterého se nepovoluje umístění nebo provedení záměru posuzovaného postupem EIA. Není tedy splněna definiční podmínka ve smyslu § 3 písm. g) zákona č. 100/2001 Sb. Jak vyplývá také z komentářové literatury, „...zakotvením definice pro „navazující řízení“ se zároveň z okruhu těchto řízení vylučují ta, která sama o sobě povolení umístění nebo provedení záměru nepředstavují. Tímto způsobem zákonodárce výslovně omezil okruh řízení, pro něž je stanovisko EIA nezbytným podkladem. Stanovisko dle § 9a odst. 3 zákona EIA proto bude vydáváno jen pro navazující řízení ve smyslu komentované definice, nikoli pro ostatní řízení, jež se k umístění nebo provedení záměru váží...“ (Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. Komentář k § 3).

17. Předmětný záměr dále není, na rozdíl od záměru stavby silnice R49, uveden ani mezi záměry podléhajícími posouzení vlivů na životní prostředí podle § 4 zákona č. 100/2001 Sb. Podle zdejšího soudu se jedná o samostatný záměr, odlišný od realizace stavby rychlostní silnice R49, a nejedná se o navazující řízení, do kterého by bylo možno vstoupit na pozici účastníka řízení z titulu dotčené veřejnosti. Námitka žalobce, že má být účastníkem předmětného řízení coby dotčená veřejnost ve smyslu § 9c odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., tak není důvodná.
18. Žalobce dále namítá, že měl být účastníkem řízení podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb., jelikož záměrem mohou být dotčeny zájmy ochrany zvláště chráněných druhů živočichů a krajinný ráz.
19. Podle § 129 odst. 2 věty osmé stavebního zákona jsou účastníky řízení o dodatečném povolení stavby osoby uvedené v § 109 stavebního zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85 stavebního zákona.
20. Podle § 109 písm. g) stavebního zákona, ve znění účinném do 31.12.2017, je účastníkem stavebního řízení osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí.
21. Podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení dále osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis.
22. Podle § 70 odst. 3 věty první zákona 114/1992 Sb. je občanské sdružení oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.

23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil, že přestože z citovaných ustanovení stavebního zákona je zřejmé, že účastníkem stavebního či územního řízení by mohl být i žalobce, toto účastenství je možné pouze za podmínky, že stavebním povolením, v daném případě dodatečným stavebním povolením, mohou být dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů. Žalovaný odkázal na vyjádření MěÚ Holešov a dále na stanovisko AOPK s tím, že v daném případě podmínka účastenství žalobce v předmětném řízení splněna nebyla.
24. Podle vyjádření MěÚ Holešov, které předložil stavebník v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, nebudou u záměru Strategická průmyslová zóna Holešov – dočasná deponie zeminy a násypových materiálů na pozemcích p. č. 2757 a 2760/1 v k.ú. Holešov a 147/1 v k.ú. Zahnašovice dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny.
25. V této souvislosti není důvodná žalobní námitka, že si prvostupňový orgán neopatřil vyjádření příslušného odboru životního prostředí krajského úřadu, pokud jde o zvláště chráněné druhy rostlin a zvláště chráněné druhy živočichů ve smyslu § 56 zákona č. 114/1992 Sb. Otázka případného povolení výjimky ze zákazů škodlivého zásahu do zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů není v této fázi řízení jeho předmětem – tím je teprve otázka možného dotčení zájmů přírody a krajiny (v daném případě žalobce poukazuje na zásah do krajinného rázu a do života zvláště chráněných živočichů), k němuž se vyjadřoval MěÚ Holešov jako správní orgán příslušný podle § 77 zákona č. 114/1992 Sb. Žalovaný ovšem nepochybil, pokud si v návaznosti na odvolací námitky žalobce k posouzení námitky výskytu chráněných druhů živočichů vyžádal stanovisko AOPK, jako orgánu ochrany přírody, který ve smyslu § 78 odst. 5 zákona č. 114/1992 Sb. na celém území České republiky v obvodu své územní působnosti za účelem podpory výkonu státní správy na úseku ochrany přírody a krajiny provádí potřebné inventarizační přírodovědné průzkumy, monitoring, dokumentaci a šetření v ochraně přírody, ukládá, zpracovává, vyhodnocuje a poskytuje data v ochraně přírody; přitom spolupracuje s odbornými, výzkumnými a vědeckými pracovišti a zajišťuje informační a osvětovou činnost. Spornou v posuzované věci ovšem zůstává obsahová dostatečnost v řízení opatřených skutkových podkladů pro posouzení otázky možného dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny. Zdejší soud k tomu nad rámec uvedeného poznamenává, že pokud by v dané lokalitě byl zjištěn výskyt zvláště chráněných druhů živočichů ve smyslu zákona č. 114/1992 Sb. tak nepochybně bude třeba, aby se k záměru vyjádřil příslušný krajský úřad (§ 77a zákona č. 114/1992 Sb.).
26. Ze stanoviska AOPK, které si v rámci odvolacího řízení vyžádal žalovaný (žádost ze dne 19.11.2015, č.j. KUZL 71496/2015, sp. zn. KUSP 68550/2015 ÚP-So), vyplývá, že dne 4.12.2015 bylo na dotčených pozemcích provedeno místní šetření, podle něhož je část pozemků momentálně zorána a větší část zatravněna, dotčené pozemky jsou obklopeny zemědělskými pozemky a zástavbou, kolem pozemků vede příjezdová komunikace. Vzhledem k charakteru pozemku nejde o lokalitu s větší biologickou hodnotou a v části, kde má být zřízena deponie, je již menší odkladiště zeminy z předešlých let. Podle předmětného stanoviska, vzhledem k termínu šetření, nevhodnému k prověření výskytu většiny zvláště chráněných druhů živočichů, nebyl na dotčených pozemcích ani v jejich okolí nalezen žádný zvláště chráněný druh. Lokalita byla prověřena i v náleзовé databázi, kde byl z předešlých let záznam o výskytu koroptve polní, jeřába popelavého, kavky obecné, kalouse pustovky, krahujce obecného, motáka pilicha, krkavce velkého, čápa bílého, krajníka pižmového a otakárka fenyklového. Ohledně pozemků, kde má být

zřízena deponie, není k dispozici žádný záznam o druhu, který by byl na dané místo budoucí deponie striktně vázán. Na tomto místě záznam o zvláště chráněných druzích z nálezové databáze odpovídá pouze uvedeným druhům ptáků. Většina druhů, které uvádí žalobce v odvolání, patří buď mezi běžné zástupce naší fauny a je možné, že se během sezony na okolních pozemcích objevují, což částečně potvrzuje i Nálezová databáze AOPK, nebo může být výskyt spíše přechodný (přelet, sběr potravy). Žalobcem uváděný křeček polní má v okolí výskyt potvrzen, jak vyplývá z nálezové databáze, aktuální data jsou z k.ú. Zahnašovice, Holešov, Třebětice. Na dotčeném území však aktuální data nejsou známa, pouze historická data z roku 1975. Stavební činnost v daném rozsahu dle předložené projektové dokumentace populaci křečka polního zásadně neovlivní. Založení deponie a její odstranění s odvozem na příjezdové cestě neovlivní zásadně ani další zvláště chráněné druhy nebo jejich biotopy.

27. Zdejší soud dospěl k závěru, že závěr správních orgánů o tom, že v daném případě rozhodnutím o dodatečném povolení terénních úprav nemohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, je nedostatečně odůvodněn a nedostatečně skutkově podložen, přičemž možnost dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny nebyla vyvrácena.
28. Z vyjádření MěÚ Holešov vyplývá prosté konstatování, že nebudou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, avšak není zřejmé, z čeho tento správní orgán vycházel, resp. na základě jakých skutečností ke svému závěru dospěl. Z vyjádření MěÚ Holešov nelze ani seznat, v jakém rozsahu bylo možné dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny zjišťováno. Jak již zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 6.4.2018, č.j. 29 A 50/2016-79, v obdobné věci téhož žalobce týkající se deponie zeminy pro stavbu R 49 Hulín – Fryšták v katastrálním území Třebětice, pokud se ve vyjádření příslušného správního orgánu toliko jednou větou konstatuje, že u záměru nebudou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, takové vyjádření není dostatečné, protože postrádá jakékoli odůvodnění. Přestože se v případě možného dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny jedná o posouzení odborné otázky, nezbavuje to správní orgán povinnosti zabývat se obsahem vyjádření z pohledu jeho úplnosti, určitosti a srozumitelnosti. Prvostupňový orgán navíc nese odpovědnost za dostatečné odůvodnění konečného rozhodnutí postaveného na opatřených podkladech ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Opačný postup, tj. akceptace vyjádření v jakékoli kvalitě, by výrazně zasahoval do práv účastníka, který nemůže napadnout samotné vyjádření, nýbrž pouze konečné rozhodnutí na něm postavené. Z těchto důvodů tedy jak prvostupňové rozhodnutí, tak vyjádření MěÚ Holešov neobstojí z hlediska jejich přezkoumatelnosti.
29. Žalovaný se pokusil uvedené pochybení prvostupňového orgánu napravit tím, že si opatřil další podklad v podobě stanoviska AOPK. Přestože z tohoto dokumentu vyplývá, že během šetření AOPK nebyl na dotčených pozemcích potvrzen žádný zvláště chráněný druh a že odstranění deponie zásadně neovlivní zvláště chráněné druhy ani jejich biotopy, i v případě tohoto stanoviska zdejší soud dospěl k závěru, že pro posouzení možnosti dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny a s tím související otázky účastenství žalobce v předmětném řízení je předmětné stanovisko nedostačující. Vychází totiž pouze z jednoho šetření provedeného dne 4.12.2015, tedy v termínu podle AOPK nevhodném k prověření výskytu většiny zvláště chráněných druhů. Podle zdejšího soudu nelze možné dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny dle stanoviska AOPK vyloučit.
30. Pokud jde o námitku žalobce, že záměrem může být dotčen krajinný ráz z důvodu zásahu do lokality trvalého travního porostu, tak stanovisko AOPK se k možnému dotčení

krajinného rázu nevyjadřuje (týká se zvláště chráněných druhů živočichů) a ani z vyjádření MěÚ Holešov nevyplývá, zda a jak bylo možné dotčení krajinného rázu posuzováno. Absenci posouzení dopadu záměru do krajinného rázu pak nelze zhojit dodatečnou argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření žalobce, odkazující na vymezení dané plochy v územním plánu města Holešov jako průmyslové zóny.

31. Pokud žalobce rozporoval závěr o neexistenci dotčení zájmů na ochraně přírody a krajiny, bylo namístě, aby se žalovaný s touto argumentací řádně vypořádal. Buď měl žalovaný žalobci postavení účastníka řízení přiznat, nebo přesvědčivým způsobem zdůvodnit, proč má za to, že k dotčení předmětných zájmů nedojde. Jak již zdůraznil zdejší soud v rozsudcích ze dne 16.2.2018, č.j. 29 A 26/2016-38, a ze dne 6.4.2018, č.j. 29 A 50/2016-79, pokud by správní orgán musel za účelem prokázání, že žalobce účastníkem není, provádět neúměrně náročné dokazování, je třeba, aby postupoval v intencích právního závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č.j. 2 As 12/2008-63, že dokazování směřující k posouzení, zda osobě svědčí postavení účastníka řízení, má své limity a nemůže být natolik obsáhlé a blízce související s předmětem meritorního řízení, aby de facto předjímalo konečné rozhodnutí. V takovém případě je namístě osobu tvrdící své účastnictví (preventivně) účastníkem řízení učinit a dokazování o možném dotčení jejích práv provést až v meritorním řízení, za současného vypořádání všech námitek, na nichž osoba své účastnictví staví.
32. Namítal-li žalobce poprvé až v replice, že o vyhotovení stanoviska AOPK nebylo rozhodnuto usnesením, jak vyžaduje § 56 správního řádu, a že si žalovaný vyžádal od AOPK pouze odborné a nikoli závazné stanovisko, tak podle zdejšího soudu se jedná o argumentaci uplatněnou po dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.), tedy uplatněnou opožděně.
33. Zdejší soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s., v němž je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Osud prvostupňového rozhodnutí závisí na úvaze žalovaného v rámci řízení o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí.

IV. Náklady řízení

34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. Pokud jde o zaplacený soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření, tak ten nebyl vynaložen důvodně, neboť návrh byl zamítnut. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.
36. Žalobce žádal rovněž přiznání paušální náhrady hotových výdajů za dva provedené úkony v celkové výši 600 Kč s poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, č. j. 8 A 168/2011-87. Zdejší soud však v této souvislosti připomíná rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, publikovaný pod č. 3344/2016 Sb. NSS, podle něhož nemůže soud ve správním soudnictví přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (potažmo žalobce) soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s.ř.s.). Použití § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (v novelizovaném znění účinném od 1.7.2015), na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, č. 275/2014 Sb. Žalobcově návrhu tak v tomto ohledu zdejší soud nevyhověl.

37. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů hodných zvláštního zřetele na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. května 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu